ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ
15 ΜΑΡ. 1902

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1902 ΑΡΙΘ. 10

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
. . . . . .
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

Ἀρχισυντάκτης Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ — Ἡ εὐποιία διδακτή — Βιβλιολογία — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις — Παραρτήματα: «Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Προτεσταντισμοῦ» — «Εὐαγγελικὰ Διδάγματα».

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Μέχρι τοῦδε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς γνωστὸς ἦν μόνον ὡς ζωγράφος, ἀλλ' οὐ πρὸ πολλοῦ, ἔγγραφον ὑφ' ἡμῶν ἀνακαλυφθέν, μαρτυρεῖ ὅτι τὸν XVII αἰῶνα οἱ ἕλληνες ἀπέδοσαν εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν καὶ ἔργα γλυφικῆς ἐργασίας, εἰκονογραφίας ξυλογραφικῆς. Ἰδοὺ τὸ ἱκανοῦ ἐνδιαφέροντος ἔγγραφον τοῦτο.

«Δῶρον ἱερόν, δι' οὗ προσεκύνησαν τὸν Μέγαν Αὐθέντην Βασιλέα καὶ Μέγαν Δοῦκα Ἀλέξιον Μιχαήλοβιτς, πάσης μεγάλης, καὶ μικρᾶς καὶ λευκῆς Ρωσσίας αὐτοκράτορα, καὶ τὸν εὐσεβέστατον αὐθέντην Βασιλόπαιδα καὶ Μέγαν Δοῦκα Ἀλέξιον Ἀλεξέεβιτς πάσης μεγάλης καὶ μικρᾶς Ρωσσίας καὶ τῆς πόλεως Μπορισογλέμποφ οἱ Κωνσταντινοπολῖται ἕλληνες Ἰωάννης (Α) Ναστάσωφ καὶ Δημήτριος Κωνσταντίνωφ μετὰ τῶν συντρόφων αὐτῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠγοράσθη παρ' αὐτῶν διὰ τὸ Βασιλικὸν Ἐργοστάσιον ἐμπόρευμα εἰς τιμὴν ἡμετέραν ἐν ἔτει 164 (α) Αὐγούστου 2 . . . . Ἰωάννης Ναστάσωφ . . . . προσεκύνησε τὸν εὐσεβέστατον αὐθέντην καὶ Βασιλόπαιδα. **Ἐγκόλπιον** κλειόμενον, κεχρυσωμένον, ἐσκαλισμένον ἐπὶ ξύλου, εἰκὼν τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος μετὰ τοῦ προαιωνίου βρέφους ἐν ἀγκάλαις· ἄνωθι ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄπισθεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ κορυφῆς δὲ καὶ ἐν τοῖς πλαγίοις μέρεσιν ἓξ μαργαριτάρια καὶ δύο (τίμιαι) πέτραι ἐντὸς κοιλωμάτων μετὰ διακένου ἑκατέρωθεν δαπέδου.

Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν Ἑλλήνων τούτων Ἰωάννου Ἀναστασίου καὶ Δημητρίου Κωνσταντίνου τὸ ἐγκόλπιον τοῦτο κατεσκεύασεν ὁ ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ταῖς ἰδίαις αὐτοῦ χερσίν, εὕρητο δὲ τοῦτο διασωθὲν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὸν βίαιον θάνατον ὅμως τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου (τοῦ Β') ἀφήρεσεν ὁ ἐξομόσας ἀρχιδιάκονος αὐτοῦ τὸ ἐγκόλπιον τοῦτο· ὅταν δὲ οὗτοι ἀνεχώρησαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Κιρκασιανὴν πόλιν Prilouke, συνηντήθησαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Μακαρίου(α) ᾧτινι ἔδειξαν τὸ ἐγκόλπιον τοῦτο· ὁ Πατριάρχης ἐπὶ τοῦ ἐγκολπίου τούτου ἐξήγαγεν ἄρτον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ ὑγιείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ Βασιλέως, ᾧτινι καὶ ἔπεμψε τὸν ἄρτον μετ' αὐ-

---

· Συνέχ. ἀπὸ σελ. 4—7.

α') Ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ χρονολογία ὀλίγον ἀκατάληπτος.

α') Περὶ τοῦ Πατριάρχου Μακαρίου ἐλθόντος εἰς Ρωσσίαν καὶ παραστάντος εἰς τὴν ἐν Μόσχᾳ τῷ 1667 συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον, τὴν καθαιρέσασαν τὸν πατριάρχην Μόσχας Νίκωνα ὅρ. ἡμ. πόνημα: Τὸ ἐν Μόσχᾳ Συνοδ. Σκευοφ. σελ. 60. 1.

τῶν ἐν τῷ ἐγκολπίῳ τούτῳ· τίς ἡ ἀξία τοῦ ἐγκολπίου οἱ ἕλληνες δὲν ὥρισαν ταύτην.

Ὁ Βασιλεὺς διέταξεν ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς ἐν Μόσχᾳ πεντήκοντα ρούβλια εἰς χρήματα καὶ τεσσαράκοντα γουναρικὰ ἀξίας 50 ρουβλίων (Ἀρχείων Καταγρ. Π. Stolg. 164 Ν. 170). Οὐχὶ περιττὸν ἡγούμεθα παρατηρῆσαι ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐγκόλπιον τοῦτο, ὅπερ «κατεσκεύασεν ὁ ἅγιος ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἰδίαις αὐτοῦ χερσίν», μετηνέχθη ὑπὸ τῶν ἄνωθι εἰρημένων ἑλλήνων ὁμοῦ μετὰ ἐφιππίων καὶ ἄλλων τοιούτων ἀντικειμένων. Κατὰ τὴν παράδοσιν ταύτην τῶν Ἑλλήνων, ἧς ἑρμηνεῖς ἐγένοντο ὁ Ἰωάννης Ἀναστασίου καὶ Δημήτριος Κωνσταντίνου, τῷ Εὐαγγελιστῇ Λουκᾷ ἀποδίδοται συγχρόνως ἡ κατασκευὴ εἰκονογραφικῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἡμεῖς πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐν τοῖς διασωθεῖσι μνημείοις τῆς ἀρχαιότητος· ἀναντιλέκτως ἡ προέλευσις τῶν ἐγκολπίων δὲν ἀνάγεται εἰς τὸν Α΄ αἰῶνα. Καθόσον ἀφορᾷ τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Μακάριον τὸν τελέσαντα τὸν «καθαγιασμὸν τοῦ ἐγκολπίου» καὶ εὐλογήσαντα τὸν Βασιλέα διὰ «τοῦ ἄρτου», τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ οὗτος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνακοινωθεισῶν αὐτῷ πληροφοριῶν, τὴν ἀλήθειαν τῶν ὁποίων ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ, προκειμένου μάλιστα περὶ ἱεροῦ ἀντικειμένου, ὃ πρὸς τὸ ὁποῖον σεβασμὸς δὲν ἐπέτρεπεν, ἀνεξαρτήτως παντὸς ἄλλου λόγου, νὰ σκεφθῇ εἰς τίνα ἀνῆκε τοῦτο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐχὶ ἀδιάφορον ἡμῖν τυγχάνει τὸ γεγονός, ὅτι ἡ περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ὡς γλύπτου—ξυλογράφου παράδοσις, ἡ ἀνακοινωθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν δύο εἰρημένων ἑλλήνων τῷ 1656 δὲν ἔλαβε περαιτέρω διάδοσιν καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἐγκόλπιον, μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ μνημεῖον, ἐὰν κατεσκεύασεν αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, ἀπωλέσθη ἢ ἐλησμονήθη που μεταξὺ τῶν ἄλλων τῶν συνήθων ἐγκολπίων, ἐν τοῖς βασιλικοῖς ἀνακτόροις. Ἐν ταῖς Καταγραφαῖς τοῦ Βασιλικοῦ Θησαυροφυλακίου τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος, ἐν αἷς μεταξὺ ἄλλων καταριθμοῦνται εἰκόνες, Σταυροί, ἐγκόλπια κ.λ.π. φυλασσόμενοι ἐν διαφόροις αἰθούσαις τοῦ Βασιλικοῦ Ἀνακτόρου καὶ ἀναφέρεται ἡ προέλευσις τῶν μᾶλλον σπουδαιοτέρων ἐξ αὐτῶν, οὐδαμοῦ εὕρομεν ἡμεῖς ἐγκόλπιον, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Ἐν τῇ Καταγραφῇ ἔτ. 1670, τῶν πραγμάτων τοῦ Βασιλόπαιδος Ἀλεξίου Ἀλεξέεβιτς, ᾧτινι προσηνέχθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγκόλπιαν, ἀπαντῶμεν ἓν μόνον ἐγκόλπιον, τὴν ταὐτότητα τοῦ ὁποίου μετὰ δυσκολίας δυνάμεθα νὰ ἐπικυρώσωμεν, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς Καταγραφῆς τῶν πραγμάτων τούτων. Ἰδοὺ τί ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ ρηθείσῃ καταγραφῇ· «188 ἔτει 2 Μαρτίου» ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ τοῦ μεγάλου αὐθέντου Βασιλόπαιδος καὶ Μεγάλου Δουκὸς Ἀλεξίου Ἀλεξέεβιτζ, πάσης μεγάλης, μικρᾶς καὶ λευκῆς Ρωσσίας . . . ἐγκόλπιον χρυσοῦν, ἔχον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Σταυροῦ μέγα ἐρυθροῦ χρώματος ρουβίνιον καὶ πέριξ δὲ τέσσαρας ἀδάμαντας, 14 ἐρυθρὰ ρουβίνια μεσαίου μεγέθους, 11 ὅμοια μικροῦ μεγέθους, 24 λίθους ἄλλους χρώματος κοκκίνου, κάτωθι δὲ τοῦ σταυροῦ ρουβίνια χρώματος ὁμοίου ἐντὸς κοιλώματος ὡς καὶ 24 ἄλλους μεσαίου χρώματος ἀδάμαντας . . . . . ἄνωθι δὲ ἄλυσις χρυσῆ μετὰ δέκα σμαράγδων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἁλύσεως σταυρὸς κεκοσμημένος διὰ διαφόρων πολυτίμων λίθων . . . ». Περαιτέρω καταριθμοῦνται ἄλλα σκεύη: «Εὐαγγέλιον, ὅπερ προσέφερεν ὁ Κὺρ Παΐσιος, Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἑλληνιστὶ γεγραμμένον εἰς τέταρτον κεκαλυμμένον δι' ἀτλαζίου βυσινογρόου. Εὐαγγέλιον, προσενεχθὲν ὑπὸ τοῦ κὺρ Μακαρίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἀραβιστὶ γεγραμμένον ἐντὸς θήκης χρυσῆς, ἐπὶ ταύτης δὲ γεγραμμέναι αἱ εἰκόνες—τὰ Θεοφάνεια τοῦ Χριστοῦ-ἐν τῷ μέσῳ, οἱ 4 Εὐαγγελισταὶ δ' ἐν ταῖς γωνίαις, κεκλεισμέναι διὰ κρυσταλίνων ὑέλων» (Ἀρχ. Καταγραφὴ Π. 34 Ν. 592 Φύλ. 1). — Ἐὰν τὸ ἐγκόλπιον ὅπερ συνέπεσε νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ καταγραφῇ τοῦ Βασιλόπαιδος Ἀλεξίου Ἀλεξέεβιτζ, ἦναι ἐκεῖνο, ὅπερ προσέφερον τῷ βασιλόπαιδι τούτῳ οἱ ἕλληνες, τότε διατὶ δὲν ἐλέχθη ἐν αὐτῇ ὅτι κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, Ἡμῖν δοκεῖ ὅτι ἡ σιωπὴ τῶν ἐγγράφων τούτων περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνακοινωθείσης παραδόσεως ἐνισχύει μεγάλως τὴν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων αὐτῶν ἀμφιβολίαν, μεθ' ἧς ἐφέροντο πρὸς τὴν παράδοσιν ταύτην ἐν Μόσχᾳ. Οἱ Ἕλληνες, ἐκ πλεονεξίας ὅπως λάβωσι περισσότερα χρήματα ἐν Ρωσσίᾳ, οὐχὶ σπανίως ἐκόμισαν ἐνταῦθα μετὰ τῶν γνησίων καὶ ἀμφιβόλου προελεύσεως ἀντικείμενα τοιαῦτα — πρὸς τοὺς ἕλληνας δὲ παρ' ἡμῖν πάντοτε διέκειντο δυσπίστως (α) (δὲν ἔδιδον πολλὴν πίστιν). — Ἰδοὺ ὑπό-

α΄) Ὀλίγον πικρὰ ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ ρώσσου λογίου κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει ἐκφερομένη δυστυχῶς εἰς βάρος τοῦ ὅλου ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας φαίνεται ὅτι μεμονωμένα γεγονότα καὶ καταχρήσεις ἑνῶν ψευδο-ελλήνων συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ διαμορφωθῇ ἐν Ρωσσίᾳ κακὴ τοιαύτη ἐν γένει ἰδέα περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τοῦ χαρα-

ΗΑΥΚΟΒΑ ΒΙΒΛΙΟΘΕΚΑ

δειγμα ὁμοίας δωρεᾶς πρὸς τὸν Τσάρον τῆς Μόσχας ὑπὸ ἑλλήνων γενομένης. «Ἐν ἔτει 133, ὀκτωβρίου 3, παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ Μεγάλου Δουκὸς Μιχαὴλ Θεόδωροβιτζ εἰς τὸ παλάτιον ἐν τῇ χρυσῇ αἰθούσῃ οἱ ἕλληνες Γέροντες, ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Ἀρχαγγέλων Παῦλος μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ καὶ προσεκύνησε τὸν Βασιλέα ὁ Ἱερομόναχος Κύριλλος καὶ προσέφεραν ἐγκόλπιον ἐκ Κυπαρίσσου, κεκαλυμμένον ἀργύρῳ λευκῷ, ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐν κυκλοτερεῖ σχήματι ἐξ ἀργύρου, κεχαραγμένη ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ Σταύρωσις, ἑκατέρωθεν δὲ κεχαραγμέναι αἱ εἰκόνες ἁγίων, ἐν αὐταῖς δὲ λείψανα τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μερκουρίου, πέτρα γνησία ἐκ τῆς ἀκαταφλέκτου βάτου, μύρον ὑπὸ τὰ λείψανα χῶμα ἐκ τοῦ ἁγίου τάφου, χῶμα τοῦ Ἰορδάνου, πέτρα ἀπὸ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, πέτρα ἐκ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ρίζα ἀπὸ τὴν ἐλαίαν ἔνθα ὁ ἄγγελος ἔδησε τὸν κριὸν ἐν τῷ δάσει (βεβαίως κατὰ τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβραάμ). «Ὁ Θεὸς γινώσκει ἂν εἶναι ἀληθῆ· παρὰ τοῦ ἀρχιερέως Σεργίου» (Ἀρχ. Καταγρ. Π. Stolg. 133 ἔτ. Ἀρ.11). Λίαν πιθανὸν ὅτι ὅμοιον ἐγκόλπιον ἐπωλήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων καὶ εἰς τὸν Βασιλόπαιδα Ἀλέξιον Ἀλεξέεβιτζ. Περὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν μεταδοθείσης παραδόσεως, ὅτι δῆθεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦν γλύπτης, παρ' ἡμῖν ἐν Μόσχᾳ μόλις τῷ 1656 ἠδύνατο νὰ λεχθῇ. «Ὁ Θεὸς γνωρίζει—εἶναι (ἢ δὲν εἶναι) ἀληθές».

Ἐν Μόσχᾳ.

† ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΣ

κτῆρος τῶν ἑλλήνων καθόλου· ἡ ὕπαρξις μεμονωμένων τοιούτων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ρωσσικῆς ἐκκλησίας προσώπων καὶ γε, γονότων δὲν δύναται λογικῶς νὰ ἀποτελέσῃ κανόνα γενικόν· διὸ νὰ μετρηθῇ καὶ παρασταθῇ ὁ ἐν γένει Ἑλληνικὸς χαρακτήρ· τὰ γεγονότα καὶ πρόσωπα ταῦτα ἀποτελοῦσι πάντοτε λυπηρὰν ἐξαίρεσιν, ἡ ἐξαίρεσις δέ, μὴ οὖσα ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου λαοῦ, δυστυχῶς χρησιμεύει εἰς ἐνίσχυσιν ἀδικαιολογήτων προκαταλήψεων καὶ κατηγοριῶν παρὰ πολλοῖς τῶν ρώσσων λογίων καὶ μάλιστα δημοσιογράφων, στηριζόντων τὰς σκέψεις αὐτῶν εἰς ἐσφαλμένας καὶ ἄντικρυς ἐστρεβλωμένας πληροφορίας· ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀλγεινὴν ἐμποιοῦσιν ἡμῖν ἐντύπωσιν δημοσιεύματα ρωσσικῶν βιβλίων, ἐν οἷς ἀγνοοῦμεν, διατὶ ἐπανθεῖ πνεῦμα ἐναντιοφροσύνης καὶ ψόγου ἐζητημένου κατὰ παντὸς ὅ,τι ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς· ὁ ἀμφιβάλλων ἂς ἀναγνώσῃ προχείρως τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Lebedef («istoria gretseskoï tserkvi posle padenia Konstantinopolia») τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Makarii Atonskii βιβλίον τοῦ Η. Θ. Kraskovckii ἐν Μόσχᾳ 1890· ἕτερον τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « jijne déatelnost, jatotsiénie i kontsina patriarcha Nicona σελ. 178—221» κ.λ.π. Εὐτυχῶς ὅτι, εἰ καὶ σπανιώτεροι συγγραφεῖς καὶ λόγιοι ἕτεροι, τέκνα εὐσεβῆ τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, ἀνώτεροι προκαταλήψεων καὶ μακρὰν πεπλανημένων πληροφοριῶν γράφουσι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν πνεύματι ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἀμοιβαίας χριστιανικῆς ἐκτιμήσεως, ἐκτὸς ἄλλων παλαιοτέρων προχείρως μνημονεύομεν τοῦ πέρυσιν ἐκδοθέντος ἐν Κων]πόλει καλοῦ βιβλίου τοῦ εὐσεβοῦς λογίου καὶ καθηγητοῦ Ἰωάννου Σοκολώφ. «Otserki istorii pravoslavnoï greco-Vostotsnoï tserkvi V' XIX véke». Ταῦτα ἐν εἴδει μικρᾶς, ἀπαραιτήτου ὅμως παρεκβάσεως, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἑλλήνων, ὃν ἐποιήσατο οὕτωσὶ γενικὸν ὁ κύριος A. Ouspenskii οὐχὶ πολὺ κολακευτικὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς· ἡμεῖς θὰ ἠὐχόμεθα ἵνα ἐπικρατήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς ρώσσοις μείζων δικαιοσύνη καὶ ἀσφαλεστέρα ἡ περὶ τῶν ἑλλήνων ἐν γένει κρίσις, ἀνωτέρα πάσης διαστροφῆς καὶ προκαταλήψεως.

Η ΕΥΠΟΙΑ ΔΙΔΑΚΤΗ

Ἄσμενοι καταχωρίζομεν τὴν ἐπομένην ὁμιλίαν* τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰωακεὶμ Βαλαβάνη ἕνεκα τοῦ τε θρησκευτικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς.

Α΄.

*Ἦν ποτε βεβαίως χρόνος μακάριος, καθ' ὃν ἐν ταῖς πανηγυρικαῖς ὁμηγύρεσι καὶ οἱ ῥήτορες εἶχον πολλὴν τὴν εὐχέρειαν περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ ἑαυτῶν θέματος καὶ οἱ ἀκροαταὶ εὐήκοοι καὶ μετὰ προθυμίας συνήρχοντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅπως ἀκροάσωνται τῶν λεγόντων, οὐχὶ δὲ σπανίως ἀπήρχοντο ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς συνόδου ἀμφότεροι κατηυχαριστημένοι, διότι ὁ μὲν ῥήτωρ εὕρισκεν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀκροατήριον πολὺ καὶ εὐήκοον, ὅπερ μετ' ἀγαλλιάσεως ἐνωτίζετο τῶν ρημάτων τοῦ ἀγορητοῦ, καὶ οἱ ἀκροαταὶ ἀπεχώρουν νέον τι πάντως ἀποκομισάμενοι, καὶ οὐχὶ ἅπαξ βελτίους ἑαυτῶν γινόμενοι. Καὶ ἦν ἀληθὴς ἡ πανήγυρις κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου καὶ εἶχον καὶ πολλὴν σημασίαν τὰ λεγόμενα, ἐπιφέροντα πολλάκις καὶ ἀφθόνους τοὺς πνευματικοὺς καρπούς. Ἀλλὰ σήμερον τὰ πράγματα ριζηδὸν μετεβλήθησαν. Οἱ ἀκροαταὶ δὲν συνέρχονται μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας ὅπου πνευματικὴ προαγγέλλεται πανδαισία, ὅσον δήποτε φιλότιμος καὶ φιλοκάλος ἂν ᾖναι ὁ Ἀμφι-

---

* Ἀπηγγέλθη κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς ἐν Κοντοσχαλίῳ Ἀδελφότητος «Μεταμορφώσεως» ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ σωματείου.

τρύων, οὐχὶ σπανίως ἀκούει παρὰ τῶν εὐγενῶς κεκλημένων ὅτι «ἀπῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ» καὶ στρώννυται μὲν ὅπως δήποτε πλουσία ἡ τράπεζα, ἀλλ' οἱ δαιτυμόνες ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων. Ἀλλ' ἆρά γε ἡ ἀμέλεια αὕτη προέρχεται ἐξ ἀδιαφορίας ἢ περιφρονήσεως πρὸς τὸν λέγοντα ἢ ἀληθῶς οἱ συνδαιτυμόνες ἔχουσιν ἤδη ἐπαρκῶς κορεσθῆ, ὥστε οὐδεμίαν ἑτέραν πνευματικὴν τροφὴν ποθεῖ ὁ ὑπερκεκορεσμένος στόμαχος αὐτῶν; Μὴ οἱ σήμερον λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες εἶναι τοσούτῳ ὑποδεέστεροι τῶν τῆς προηγουμένης γενεᾶς, ὥστε ὁ ἀκροατὴς οὐδὲν παρ' αὐτῶν καινὸν ἔχει νὰ ἀκούσῃ, ἢ μὴ οἱ ἀκροαταὶ τοσοῦτον ἀνεπτύχθησαν, ὥστε θεωροῦσιν ἀνεπαρκῆ εἰς τὰς πνευματικὰς αὐτῶν ἀξιώσεις τὸν ῥήτορα; Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἀκροατήριον σήμερον ἦναι ὁπωσοῦν ἀνεπτυγμένον, δυνάμεθα, χωρὶς νὰ προσκρούσωμεν εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, νὰ ἀποδεχθῶμεν ὅτι οἱ σημερινοὶ τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ ἱεροφάνται ἔμειναν στάσιμοι, αὐτοὶ μόνοι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀενάως προχωροῦντος καὶ κινουμένου περιβάλλοντος ἀδιασπάστως προσηλωμένοι ὡς ὄστρεα ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Σταθμότητος; Διὰ τί νὰ μὴ γείνῃ ἐπιεικῶς ἀποδεκτὸν ὅτι ἡ Ἀνθρωπότης κοινῇ καὶ σύσσωμος βαδίζει τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν, καὶ ὅτι προηγοῦνται ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀδιακόπου προόδου καὶ πάλιν οἱ θιασῶται τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν, ἔχοντες ὄπισθεν αὐτῶν κατὰ βῆμα ἴσως παρακολουθοῦντας τοὺς πολλούς; Ἀλλὰ τότε πόθεν ἡ τοσαύτη ἀκηδία καὶ ἀπροθυμία τῶν πολλῶν περὶ τὰς δημοσίᾳ γινομένας διαλέξεις τῶν **παρ' ἡμῖν** λογίων; Λέγομεν **παρ' ἡμῖν,** διότι ἀλλαχοῦ, ἔνθα αἱ κοινωνίαι ἀναντιρρήτως πολλῷ τῆς ἡμετέρας προηγμέναι εἰσίν, παρ' αἷς καὶ τὰ μέσα τῆς κτήσεως γνώσεων ποικίλων καὶ πολλῷ ἀφθονώτερα καὶ μᾶλλον πρόχειρα ἢ παρ' ἡμῖν κεῖνται, μετ' εὐχαριστήσεως ἀληθοῦς βλέπει τις συμπεπυκνωμένας πάσας τῆς κοινωνίας τὰς τάξεις, ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης μέχρι καὶ τῆς κατωτάτης, ὑπερπληρούσας τὸν χῶρον τὸν εὐρὺν τὸν προωρισμένον τῷ φιλομαθεῖ ἀκροατηρίῳ καὶ διὰ τῆς εὐγενοῦς παρουσίας αὐτῶν παροτρυνούσας τόν τε λέγοντα εἰς πρόοδον καὶ πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν προφυλαττούσας ἀπὸ μηλίαν σεμνῶν ἔστιν ὅτε συναναστροφῶν. Ἓν μόνον παράδειγμα, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡμετέρων εἰλημμένον, ἀρκέσει πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν λόγων ἡμῶν. Ὁσάκις ἐν τῷ Ἀθήνησι Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσῷ» γίνονται διαλέξεις, καὶ ἂν ἔτι ὁ ἀγορητὴς δὲν ἦναι Παράσχος ἢ Βράϊλας ἢ Ραγκαβῆς, ἡ αἴθουσα τοῦ Συλλόγου—ἡ μεγίστη τῶν ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν τῶν Ἀνακτόρων καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου—ἡ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» δὲν ἐπαρκεῖ ὅπως περιλάβῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν, ὅθεν πολλάκις γίνεται χρῆσις εἰσιτηρίων, ἀδήριτος δ' ἀνάγκη ἐπέβαλε τὴν καὶ πάλιν εὔρυνσιν αὐτῆς. Ἆρά γε ἐκεῖ οἱ συντρέχοντες νὰ καταλάβωσιν ἕδραν τινὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ, εἶναι ἧττον ἡμῶν τῶν ἐν Κων]πόλει ἀνεπτυγμένοι, ἢ πάντες οἱ εἰς βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ» ἀνερχόμενοι εἶναι ἐκ τῶν σκηπτούχων τῶν γραμμάτων; Πολλοῦ γε δεῖ. Πρόσθες δὲ ὅτι καὶ ἀναγνωστήρια καὶ βιβλιοθῆκαι καὶ ἐφημερίδες—περισσότεραι μάλιστα τοῦ δέοντος—καὶ περιοδικὰ καὶ περιοδικῶς ἐκδιδόμενα διαφόρου περιεχομένου βιβλία, ἀπὸ τῶν Λεξικῶν παντοίας ὕλης μέχρι τῶν πενταλέπτων μυθιστορικῶν φυλλαδίων, ἀφθονώτατα καὶ ἀλλεπάλληλα κατακλύζουσι καὶ καταπλημμυροῦσι τό τε κομψὸν τῆς Παλλάδος ἄστυ καὶ τὴν ὅλην ἐκείνην χώραν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πενέστατος κάτοικος εὐχερέστατα δύναται νὰ σχηματίζῃ βιβλιοθήκην. Ἀλλὰ τότε πόθεν ἡ τοσαύτη ἀκηδία καὶ ἀπροθυμία τῶν πολλῶν περὶ τὰς δημοσίας διαλέξεις; Διὰ τίνα λόγον δὲν καταπλημμυροῦσι τοὐλάχιστον οἱ ὁμογενεῖς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ σεμνοτάτου ἐνδιαιτήματος τῶν Βυζαντίδων Μουσῶν; Ἂν μὴ ἦναι αὐτοὶ ὑπερκορεῖς ἢ οἱ πρὸς αὐτοὺς δημοσίᾳ διαλεγόμενοι ὅλως ἀνάξιοι τῆς δι' ἧς περιβάλλονται τιμῆς, ποῦ ζητητέαν τὴν αἰτίαν, καθ' ἣν οὐχὶ σπανίως εὑρισκόμεθα ἐν αἰθούσῃ πλήρει καθισμάτων, κενῇ δὲ ἀκροατῶν; Ἰδοὺ πῶς ἔχουσι περίπου τὰ πράγματα: Ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ ἡ τυπογραφία πρώτιστα καὶ τὰ ἀναρίθμητα εἶτα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τὰ κατὰ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀφειδῶς πανταχοῦ γῆς διεσπαρμένα, παρέχουσι πρόχειρον τὴν προκαταρκτικὴν τοὐλάχιστον ἐκπαίδευσιν, ἡπλοποιήθη δ' οὕτω ὁπωσοῦν ἡ πολυδάπανος καὶ πολύπονος σπουδὴ τῶν γραμμάτων, παρεσχέθη μεγίστη εὐκολία εἰς ἀπόκτησιν ποικίλων καὶ ὠφελίμων βιβλίων, ἐπολλαπλασιάσθη ἔν τινι μέτρῳ ἡ παραγωγὴ τῶν

προϊόντων τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἡμερησίου τύπου, ἡ δὲ παιδεία ἔπαυσεν οὖσα ἀποκλειστικὸν προνόμιον εὐπόρων τινῶν τάξεων ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος τὰ γράμματα περιεπόντων καὶ ἡ ἀνάγνωσις ὅπως δήποτε ἐγενικεύθη, αἱ γνώσεις ἐπληθύνθησαν, ὁ λαός, ὁ τέως προσδοκῶν παρ' ἄλλων τὸν φωτισμὸν αὐτοῦ, ἤρξατο ἀφ' ἑαυτοῦ εὐχερῶς φωτιζόμενος, ἔν τε τοῖς βιβλίοις καὶ ταῖς ἐφημερίσι πᾶσαν πάσης ἀπορίας αὐτοῦ λύσιν εὑρίσκων. Ἐντεῦθεν ὁ σημερινὸς ῥήτωρ, ἔχων πρὸ αὐτοῦ ἀκροατήριον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνεπτυγμένον, δυσχερῶς δύναται νὰ εὐαρεστήσῃ, «χαλεπὸν γὰρ τὸ μετρίως εἰπεῖν», ἐπειδὴ σχεδὸν πάντοτε κοινῶν τόπων χρῆσιν ποιήσεται ἢ γνωστὰ τοῖς πᾶσι θέματα ἀναπτύξει, —ἀμφότερα ὀχληρὰ καὶ ἀηδίαν προκαλοῦντα παρὰ τῷ ἀκροατῇ, ὅστις, ὅσον εὔνους τῷ ἀγορατῇ καὶ ἂν ᾖναι, μετὰ δυσχερείας κατορθοῖ νὰ συγκρατῇ ἑαυτόν. Ἔπειτα οἱ ἀγορεύοντες ἐν δημοσίαις τελεταῖς, ἐν αἷς πυκνοὶ οἱ ἀκροαταί, ἔχουσι καὶ τοῦτο καθ' ἑαυτῶν, τὸ σμικρὸν συνήθως τοῦ χώρου, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχονται, καὶ τὴν τοῦ ἔτους ὥραν, καθ' ἣν ἀναγκάζονται ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐν σιγῇ νὰ ἀκροῶνται τὴν μονότονον ἔστιν ὅτε τοῦ λέγοντος φωνήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα ὄντως οὕτως ἔχουσι, δυνάμεθα ἆρά γε καθ' ὁλοκληρίαν νὰ βύωμεν μὲν τὰ ὦτα οἱ ἀκροαταί, νὰ κλείωμεν δὲ τὸ στόμα οἱ λέγοντες; Ὅλον τὸ Ἔθνος ἀνεπτύχθη εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ καθίσταται πάντῃ περιττὴ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐξηγητοῦ τῶν θεσφάτων ρημάτων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος καὶ οἱ λόγοι τῶν ῥητόρων ἀπὸ τοῦ βήματος; Οὐδεὶς ἆρά γε τῶν ὅπως δήποτε πολλῶν ἀκροατῶν ἔχει νὰ ὠφεληθῇ τι ἐκ τῆς ἑρμηνευτικῆς ἐμπειρίας τοῦ πρώτου ἢ ἐκ τῆς προθυμίας τοῦ δευτέρου; Πάντες, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου, κατανοοῦσι τὴν ἠθικὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου ἢ ἐκ τῶν προτέρων γινώσκει ἅμα ἀρχόμενος ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ ἀπό τινος βήματος λαλῶν; Ἀληθῶς, θὰ ἦτό τι ἐξόχως εὐκτόν, ἂν ὁ λαὸς ἡμῶν εὑρίσκετο ἐν τῇ εὐαρέστῳ ταύτῃ διανοητικῇ θέσει, ἄν, ἀκροασάμενος ὅ,τι ἐν τῇ Δημοτικῇ ἢ Ἀστικῇ Σχολῇ ἐδιδάχθη ἢ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἡμερησίων φύλλων ἀπεθησαύρισεν, ἠδύνατο, χάριν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν, νὰ προσφεύγῃ εἰς τὰς οὕτω πως κτηθείσας γνώσεις αὐτοῦ. Ἀτυχῶς ὅμως, τοὐλάχιστον ἡμεῖς, ἀπέχομεν οὐχὶ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ποθητοῦ τούτου σημείου καὶ πολλὰ ἔτι ὑπολείπονται ὅπως κατωρθώσωμεν νὰ συμβαδίσωμεν ἄλλοις λαοῖς ἐπιμελεστέροις καὶ φιλομουσοτέροις ἡμῶν. Ὅθεν ἐκ τῶν εἰρημένων καθίσταται δῆλον ὅτι καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πολὺς ἔτι χρόνος διαρρεύσει πρὶν ἡ αὐξηθῇ ἡ γνῶσις καὶ καταστήσῃ περιττὰς τὰς συναθροίσεις τῶν φιλομαθῶν καὶ φιλομούσων, ἀλλ' ὅτι ἀπαιτεῖται, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἔτι πλέον ἀπαιτηθήσεται, τὸ πρόσφορον καὶ κατάλληλον θέμα μετὰ δυσκολίας νὰ εὑρίσκῃ ὁ ἀγορητής· ἂν δὲ εὐτυχήσῃ εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ προσήκοντος θέματος, δύναται καθ' οἱονδήποτε τόπον καὶ χρόνον νὰ εὐδοκιμήσῃ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι πάντοτε θὰ ἔχῃ ἀκροατήριον πρὸ αὐτοῦ ὁ λέγων ἐπιεικὲς καὶ ἐκ τῶν προτέρων εὐμενές. Ὥστε ἡ μεγίστη τῶν δυσχερειῶν ὑφίσταται καὶ νῦν καὶ ἀεὶ εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἀνάπτυξιν αὐτοῦ. Ἡμεῖς, συμμορφούμενοι τῇ τοῦ ἀξιοτίμου Προεδρείου ἐπιθυμίᾳ, ἐξελεξάμεθα, συμφώνως τῷ σκοπῷ τῆς ἑορταζούσης φιλανθρώπου Ἀδελφότητος, θέμα τοῦ λόγου ἡμῶν τὴν **εὐποιΐαν** καὶ περὶ ταύτης ἐν δυνατῇ συντομίᾳ πραγματευσόμεθα.

(ἕπεται συνέχεια)

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Renderings of Church Hymns from Eastern and Western Office Books, ἤτοι:

Παραφράσεις ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν λειτουργικῶν βιβλίων, ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Robert Maude Moorsom. Ἐν Λονδίνῳ, 1901.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ἀφιερούμενον τοῖς εὐχομένοις ὑπὲρ μᾶλλον ὁρατῆς ἑνώσεως, εἰρήνης καὶ ὁμονοίας μεταξὺ τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς καθόλου χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖται ἐκ προλόγου ἐκτενοῦς καὶ δύο μερῶν.

Ἐν τῷ προλόγῳ ὁ συγγραφεὺς διὰ πολλῶν προτρέπει τοὺς ἄγγλους κληρικοὺς νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μεταφράζωσι τοὺς ὕμνους αὐτῆς εἰς τὴν ἀγγλικήν· ἀναφέρει δ' ὅτι, εἰ καὶ ἐντὸς τῶν τελευταίων πεντήκοντα ἐτῶν ἐγένοντο πολλαὶ παραφράσεις ἑλληνικῶν ὕμνων ὑπὸ τοῦ διδά-

κτορος Neale καὶ τῶν αἰδεσιμωτάτων Gerald Moultrie, J. Mason καὶ J. Brownlie, ἐξ ὧν καταδείχθη ὅτι οἱ ὕμνοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὡραιότεροι τῶν ἐν τῇ Δύσει ποιηθέντων, ἐν τούτοις οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀγγλικανῶν γνωρίζουσιν ὀλίγα ἢ οὐδὲν περὶ τοῦ μεγαλείου, τοῦ ὕψους, τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων.

Σκοπὸς τοῦ συγγραφέως, ἐκδιδόντος ἐν τῷ προκειμένῳ κομψῷ τομιδίῳ τὰς παραφράσεις αὐτοῦ, εἶναι νὰ παρακινήσῃ τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ ὅπως μελετῶσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἔπρεπε νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῆς βιβλία τοὺς τελετουργικοὺς ὕμνους τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἢ τοὐλάχιστόν τινας τῶν ὡραιοτέρων τῶν ἀληθῶς μεγάλων μελῳδῶν, καθόσον τὰ βιβλία τῶν ὕμνων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας οὐδαμῶς ἐκφαίνουσι τὸ ὕψος καὶ τὴν τελειότητα τῶν ὕμνων τοὺς ὁποίους μεγάλη καὶ ἱστορικὴ Ἐκκλησία, οἵα ἡ Ἀγγλικανικὴ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ.

Παρατηρεῖ δ' εὐχαρίστως ὁ αἰδεσιμώτατος κ. Moorsom ὅτι αἱ ἰδέαι αὗται γενικεύονται ἤδη ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ὅτι μεγάλη ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας θὰ μεταδώσῃ εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς πολλὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τούτων κειμηλίων, ἅτινα εἶναι κοινὸν κτῆμα τῆς μιᾶς, ἁγίας, ἀποστολικῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τονίζει ἰδίᾳ τὸ ὅτι μεγαλειτέρα τις ἐνασχόλησις περὶ τὰ ἑλληνικὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία θὰ διέλυε πολλὰς ἐσφαλμένας ἰδέας καὶ θὰ μετέβαλλε τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ἄσματα τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἰρλανδίας, προστιθησιν, οὖσα περισσότερον συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς κατά τε τὴν λειτουργίαν, τοὺς ὕμνους καὶ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων ὀφείλει ἔτι πλέον νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς εἰς τὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ Κελτική, ἥτις ἐσχημάτισε τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῆς βιβλία ἐκ τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Σὺν ἄλλοις δὲ λέγει ὅτι ὑμνολόγιον, ἀπαρτιζόμενον ἐξ ὕμνων ἑβραϊκῶν, ἑλληνικῶν, νεστοριανῶν, κοπτικῶν καὶ συριακῶν καὶ ἐν γένει ἐξ ὕμνων τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς νεωτέρους ἄγγλους ὡς ἄλλο εὐχολόγιον, ὅπερ θὰ ἐμαρτύρει τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πολυμάθειαν τῶν πατέρων ἡμῶν, οἵτινες ἤντλησαν αὐτὰς ἐκ τῆς πολυχεύμονος καὶ ἀνεξαντλήτου πηγῆς τῆς Παλαιστίνης καὶ θὰ συνέδεε τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν στενώτερον μετὰ τῶν ἄλλων θυγατέρων τῆς μιᾶς καὶ μόνης μητρός, παρέχουσα αὐτῇ τὰ μέσα ἵνα ὑμνῇ καὶ δοξολογῇ τὸν Ὕψιστον διὰ τῶν κοινῶν μεγαλοπρεπῶν αὐτῆς ὕμνων.

Τὰ ἕτερα δύο μέρη τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου περιλαμβάνουσι τὰς ὑπὸ τοῦ συγγραφέως γενομένας εἰς στίχους ὁμοιοκαταληκτικοὺς παραφράσεις ὕμνων τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τὸ μὲν πρῶτον 11 τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, 7 τῆς Συριακῆς, 2 τῆς Κοπτικῆς καὶ 3 τῆς Ἀρμενικῆς· τὸ δὲ δεύτερον, 3 τῆς Ἰρλανδικῆς Ἐκκλησίας, 9 τῆς Ἀγγλο-Σαξωνικῆς, 5 τῆς Ἀγγλικανικῆς, 5 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰταλίας, 1 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱσπανίας, 11 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γαλλίας, 9 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας καὶ 3 πρωτοτύπους.

Ἐκ τῶν ὕμνων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας παραφράζονται οἱ ἑξῆς: «Μνήσθητι Κύριε», «Ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου», «Χερουβικῶς βοήσωμεν», «Κύριε ὁ τὸ πανάγιόν Σου πνεῦμα», «Ὁ ἐν ἕκτῃ ὥρᾳ προσηλώσας», «Ψυχή μου, ψυχή μου», «Ἡ ἐλπίς μου ὁ πατήρ», «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται», «Ὁ συναΐδιος Λόγος», «Ἰησοῦ γλυκύτατε», «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἐν τέλει προστίθεται ὕμνος συντεθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εὐχῶν τῆς ἀκολουθίας τοῦ βαπτίσματος.

Σημειωτέον ὅτι πολλοὶ τῶν δημοσιευομένων ἐν παραφράσει ὕμνων ἐτονίσθησαν ὑπὸ τῶν κκ. G. Griffith καὶ W. de Winton, ὧν ἡ μουσικὴ παρατίθεται σὺν ταῖς παραφράσεσιν.

Ὁ συγγραφεὺς τυγχάνει ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων τοσον διὰ τὸν σκοπὸν ὃν προέθετο διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀξιολόγου ἔργου αὐτοῦ ὅσον καὶ διὰ τὰς λίαν ἐπιτυχεῖς αὐτοῦ παραφράσεις τῶν ἑλληνικῶν ὕμνων, οὓς μετὰ πλείστης χάριτος καὶ τελείας ἀκριβείας ἀποδίδει εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἰδίωμα.

Α.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ ὀθωμανικαὶ ἑορταὶ τῶν θυσιῶν.

Ἀρξαμένων χθὲς τῶν παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς ἑορτῶν τῶν θυσιῶν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μεγάλου Λογοθέτου κυρίου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου μετέβη περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰ Αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς συναντηθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἐθναρχῶν ἐν τῷ διαμερίσματι τῆς Α. Ε. τοῦ πρώτου θαλαμηπόλου Χατζῆ Ἀλῆ βέη διεβίβασαν ἀπὸ κοινοῦ τὰς θερμὰς αὐτῶν εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια διὰ τῆς Α. Ε. τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι τῷ Σουλτάνῳ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ἐφένδῃ ἡμῶν, Ὃς διὰ τοῦ ἰδίου διεβίβασεν αὐτοῖς τὴν αὐτοκρατορικὴν Αὐτοῦ εὐαρέσκειαν καὶ τὴν εὐχὴν ὅπως ἐπὶ πολλὰ ἔτη αἰσίως γίνωνται ἄγγελοι εὐαρέστων εὐχῶν ἀπὸ μέρους αὐτῶν καὶ τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων, τέκνων δ' αὐτῶν πνευματικῶν·

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσημον ἐπίσκεψιν ἀθρόοι μετέβησαν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν πρῶτον γραμματέα Ταχσὶν βέην, πρὸς ὃν ταὐτὰ εἰπόντες ἠξίωσαν ὅπως ὑποβάλῃ τὰς αὐτὰς θερμουργοὺς εὐχὰς τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι, τῆς Α. Θ. Πανα-

ΗΑΥΚΟΒΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

γιότητος ἐπιδούσης τῇ Α. Ε. καὶ κατάλληλον εὐχήν, ἣν αὐθωρεὶ αὕτη μεταβᾶσα ὑπέβαλε τῇ Μεγαλειότητί του εὐαρεστηθείσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ ἐπιχαρίτως τὰς Αὐτοκρατορικὰς Αὐτῆς προσρήσεις.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ μετέβη χθὲς εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἡ Α. Θ. Μ. ὁ παρεπιδημῶν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμ. Εὐθυμίου Μ. Σκευοφύλακος τοῦ Π. Τάφου.

Χθὲς καὶ σήμερον ὁμοίως ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου ἐπεσκέψαντο τοὺς ἐξοχωτάτους ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους μεγιστᾶνας συγχαρέντες αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς.

Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία.—Μετ' ἐπιβαλλούσης ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰθισμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐν πολυπληθεστάτῃ συρροῇ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ συνιερούργησαν οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων σεβασμ. μητροπολῖται Ἰωαννίνων Γρηγόριος, Προύσης Ναθαναὴλ, Μηθύμνης Στέφανος, Βάρνης Πολύκαρπος, Χίου Κωνσταντῖνος, Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννης, Ἡλιουπόλεως Ταράσιος καὶ Καλλιουπόλεως Ἱερώνυμος.

Ἐν τῷ ναῷ παρέστησαν καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μέγας Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης ἱστάμενος ἐν στολῇ ἐν τῷ παραθρονίῳ, ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς τραπεζίτης Εὐστάθιος Εὐγενίδης, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἔντιμοι Σόλων Καζανόβας καὶ Ἰωάννης Χατζόπουλος καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ ἐδέξατο τὰς ἐπισκέψεις τῶν τε ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν λοιπῶν λογάδων.

—Συνεδρία Δύο Σωμάτων.—Τὰ Δύο Σώματα τῆς Ἐκκλησίας συνελθόντα τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς κοινὴν συνεδρίαν συνεσκέψαντο περὶ διαφόρων ἐκκρεμῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, περατωθείσης τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Πατριαρχείων συζητήσεως, ἐπεκυρώθη οὗτος, τροποποιηθεὶς συμφώνως ταῖς ἀποφάσεσι τοῦ τε Συμβουλίου καὶ τῶν Δύο Σωμάτων, ἐγκριθέντος ἅμα ὅπως ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου μισθολογίου τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ἄρξηται ἀπὸ πρώτης Ἰανουαρίου 1902, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν συντάξεων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ τετραετίας καθεστῶτος αὐτῶν.

Τῆς συνεδρίας ταύτης ἀπῆσαν οἱ ἐκ τῶν συμβούλων κκ. Ἰ. Μαμμόπουλος καὶ Ἱπποκρ. Ζαγγανιάρης.

—Ἱερὰ Σύνοδος.— Χθὲς ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῆς συνεδρίαν συνελθοῦσα εἰργάσθη μέχρι μὲν τοῦ διαλείμματος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, μετέπειτα δὲ ὑπὸ τὴν τοῦ α' τῇ τάξει σεβ. μητροπολίτου Ἰωαννίνων Γρηγορίου, ἅτε τῆς Α. Θ. Π. μεταβάσης χάριν ἐπισκέψεως εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ Ἀνάκτορα.

—Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον. — Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐξελέγησαν πρόεδροι τῶν ἐφορειῶν τῆς μὲν Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ὁ ἅγιος Καλλιουπόλεως, τῶν δὲ Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων ὁ ἅγιος Ἡλιουπόλεως, οἵτινες καὶ διορισθήσονται διὰ πατριαρχικῶν πιττακίων.

— Ἀπονομὴ παρασήμων καὶ βαθμῶν. — Συστάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' ἡ Σ. Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμε χθὲς τὰ ἑξῆς παράσημα: Τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλῳ τὸ Μετζηδιὲ α' τάξεως, Ἀγκύρας Νικολάῳ καὶ Ξάνθης Ἰωακεὶμ τὸ Μετζηδιὲ β' τάξεως, τῷ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Περιστερᾶς Μελετίῳ τὸ αὐτὸ γ' τάξεως, τῷ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας ἰατρῷ Σπυρίδωνι Καμπανάου τὸ Ὀσμανιὲ δ' τάξεως, τῷ ἐλλογίμῳ Γεωργίῳ Οἰκονομίδῃ, ἀρχισυντάκτῃ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» τὸ Μετζητιὲ Δ' τάξεως.

Τοὺς ἑπομένους δὲ βαθμούς: Τῷ ἐνδοξοτάτῳ Ἱπποκράτει ἐφέντῃ Ζαγγανιάρῃ, μέλει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τὸν α' βαθμὸν β' τάξεως, τοῖς ἀξιοτίμοις Συμεὼν Παπαδάκῃ, ταμίᾳ τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου καὶ Χαραλ. Ραμφιάδῃ, τραπεζίτῃ, τὸν β' βαθμὸν α' τάξεως (μουτεμαΐζ), τῷ ἀξιοτίμῳ Νικολάῳ Τρουπατζόγλου, μέλει τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου Προύσης, καὶ τῷ ἀξιοτ. Δημ. Σωφρονιάδῃ, Διευθυντῇ τοῦ διαχειριστικοῦ τμήματος τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» τὸν β' βαθμὸν β' τάξεως, τοῖς ἀξιοτίμοις Ἐλευθ. Ταπεινῷ δικηγόρῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ Σκενδερίδῃ, γραμματεῖ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» τὸν γ' βαθμὸν (σαλισέ)· τῷ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Βατοπεδίου ἰατρῷ Ἰωάννῃ Οἰκονόμῳ καὶ Κωνσταντίνῳ Παπαγγέλῳ ἰατρῷ τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων τὸν γ' βαθμὸν γ' τάξεως καὶ παράσημον Μετζητιὲ δ' τάξεως.

— Μητροπολίτης Βοδενῶν. — Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Βοδενῶν Νικόδημος ἐξέφρασε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἀθωώσει αὐτοῦ ἀπὸ τῶν διατυπωθεισῶν κατηγοριῶν καὶ τῇ προσκλήσει ὡς μέλους τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.

— Συγχαρητήρια ἐπὶ ἀναρρήσει Πατριάρχου. — Ὁ ἐν τῇ πόλει Λεάττλῃ τῆς πολιτείας Οὐασιγκτῶνος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ρῶσος ἱερεὺς Βλαδίμηρος Ἀλεξάνδρωυ διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἅμα μὲν ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰ σέβη καὶ τὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀναρρήσει Αὐτῆς, ἅμα δὲ παρέσχε πληροφορίας ἀφορώσας τοὺς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ποίμανσιν διατελοῦντας ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ὀρθοδόξους ἕλληνας, εἰς ἑξακοσίους περίπου τὸν ἀριθμὸν ἀνερχομένους.

—Ἐπέτειοι ὀνομάτων.— Τοῖς φιλογενέσι Θ. Μαυρογορδάτῳ, Θ. Κουρτζῇ, Θ. Τζούνῃ καὶ Θ. Ἀποστολίδῃ, ἄγουσι, τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς αὐτοῦ καὶ εὐλογίας διὰ τῶν ἁρμοδίων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων.

Τῷ δὲ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Πισιδίας Γερασίμῳ ἄγοντι ὁμοίως τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

Αὐθημερὸν ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις αὐτοῦ διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου καὶ τῷ ἐνταῦθα ἐπιτρόπῳ τοῦ ἁγίου Ὄρους πανοσιωτάτῳ Γερασίμῳ Λαυριώτῃ, ὃν ἐπεσκέψαντο ἐπὶ τούτῳ οἱ συνοδικοὶ καὶ οἱ πα-

ρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι.

—*Ἐπισκέψεις.* — Ὁ ρῶσος στρατηγὸς Μιχαὴλ Ἰ. Καραούλωφ, ὃς ἀπῆλθεν ἤδη εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων, διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως ἡμῶν ἐπεσκέψατο τῷ π. Σαββάτῳ ἐν συνοδείᾳ τῆς συζύγου αὐτοῦ τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Α. Θ. Μ. τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν.

Τῇ Κυριακῇ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ Α. Ε. ὁ νέος ἡγεμὼν τῆς Σάμου Ἀλέξανδρος βέης Μαυρογένης πρὸς ὃν προηγουμένως ἡ Α. Θ. Π. εἶχε διαβιβάσει τὰς συγχαρητηρίους αὐτῆς εὐχὰς ἐπὶ τῷ προσφάτῳ τούτῳ διορισμῷ αὐτοῦ διὰ τοῦ Μ Πρωτοσυγκέλλου Χρυσοστόμου.

Τῇ Δευτέρᾳ δὲ ἡ Α Ε. ὁ Ἀλέξανδρος Παντζίρη βέης, βοηθὸς διευθυντὴς τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπέζης καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρα πόλει παρεπιδημῶν γραμματεὺς τῆς Παλαιστινείου Ἑταιρείας κ. Χιτροβῶ, ὃς ἐπεσκέψατο καὶ τὴν Α. Θ. Μ. τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν.

Τῇ κυριακῇ δὲ ἡ Α. Θ Παναγιότης ἀνελθοῦσα εἰς Σταυροδρόμιον ἀντεπεσκέψατο τὰς ΑΑ. ΕΕ. τόν τε νέον καὶ τὸν πρ. ἡγεμόνα τῆς Σάμου.

Τῇ δευτέρᾳ ὡσαύτως ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἐνταῦθα γενικὸς γραμματεὺς τῆς Α. Ὑψ. τοῦ Χεδίβου τῆς Αἰγύπτου Ἀχμὲτ Σεφὴκ ἐν συνοδίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου καί τινος συνοδοῦ συνδιαλεξάμενος περὶ τῶν ἐν Θάσῳ πραγμάτων.

—*Ἐψηφισμένος Μυρέων.* - Ὁ θεοφιλέστατος ἐψηφισμένος ἅγιος Μυρέων Στέφανος τηλεγραφικῶς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ προαγωγῇ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα.

—*Εὐσεβὴς προσφορά.* — Ὁ γνωστὸς ὁμογενὴς Σωτήριος Παπᾶ-Γιάννης, πράκτωρ ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιρειῶν, συνεχίζων τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης πατριαρχείας τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ′ καθιερωθεῖσαν ἐτησίως προσφορὰν θυμιάματος εὐώδους καὶ κοινοῦ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν ἀπέστειλεν ἐκ Δάφνης τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ αὖθις τοιαύτην ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς ἁγίας καὶ Μ. Τεσσαρακοστῆς.

Τῷ εὐσεβεῖ δωρητῇ ἐξεφράσθησαν ἁρμοδίως αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας.

—*Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων.*—Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ἔπεμψαν τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάχῃ οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος λίρ. ὀθωμ. πέντε, Ἰωαννίνων Γρηγόριος λίρ. ὀθωμ. ἑπτά, Προύσης Ναθαναὴλ λίρ. ὀθωμ. πέντε, Βάρνης Πολύκαρπος λίρ. γαλλ. τρεῖς, Κορυτσᾶς Γερβάσιος λίρ. γαλλ. δέκα, Ἡλιουπόλεως-Θυατείρων Ταράσιος λίρ. ὀθωμ. εἴκοσι, Δημογεροντία Κορυτσᾶς λίρ. ὀθωμ. δέκα, καὶ ὁ ἐν Ἀμισῷ ἀξιότιμος κ. Κωνσταντῖνος Γιαννακόπουλος λίρ. τ. πέντε.

—«*Ἱερὸς Σύνδεσμος*». — Τὸ ἐν Ἀθήναις ἐντὸς τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ γραφεῖα αὐτοῦ ἔχον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀπὸ ὀκταετίας περίπου τακτικῶς ἐκδιδόμενος ἱκανῶς ἐγνώρισε τῷ ὀρθοδόξῳ πληρώματι τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἢ ὥστε περὶ τούτου νὰ γίνῃ μνεία καὶ αὖθις. Ὁ παρεληλυθὼς τοῦ περιοδικοῦ βίος, αἱ ἐν τῷ αὐτῷ δημοσιευόμεναι ἑκάστοτε ἐμβριθεῖς θεολογικαὶ πραγματεῖαι τοῦ ἐλλογίμου διευθυντοῦ Ἰ. Μεσολωρᾶ, καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου, καὶ ἄλλων διακεκριμένων θεολόγων, καὶ ἡ μετὰ συνέσεως καὶ ἐπιστημοσύνης πολλῆς διαπραγμάτευσις ἐν αὐτῷ ζητημάτων τοῦ συγχρόνου ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐν γένει, καθιστῶσι τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον» ἄξιον οὐ μόνον τῶν προσηκουσῶν συμπαθειῶν καὶ τῆς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως παρ' ἅπαντι τῷ ὀρθοδόξῳ ἱερῷ κλήρῳ, ἀλλὰ καὶ παντὶ ὀρθοδόξῳ χριστιανῷ.

Ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ πολλῆς στοργῆς περιβαλοῦσα ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο φύλλον καὶ ποθοῦσα τὴν μείζονα παρὰ τῷ πληρώματι διάδοσιν αὐτοῦ συνίστησιν ἐνθέρμως τοῦτο ἀνὰ πᾶν τὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ προτρέπεται ὅπως ὅ,τε ἱερὸς κλῆρος καὶ τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα παράσχωσι κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν εὖ εἰδότες ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἀρωγῆς συμβάλλονται εἰς εὐόδωσιν σκοποῦ θείου καὶ ἱεροῦ, οἷος τὸ ἀμύνεσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίου θρησκείας καὶ διαδιδόναι τὴν θείαν αὐτῆς διδασκαλίαν.

Κωνσταντίνειον Διαγώνισμα

Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου

Προκήρυξις

Χορηγοῦντος τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου πρ. Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Ε′ προκηρύσσονται τὸ δεύτερον ἤδη τὰ ἐξῆς δύο Διαγωνίσματα. Καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὁρίζει ὁ Σύλλογος νὰ καθορισθῇ ὁ ποιητικὸς ρυθμὸς τῆς Ὀκτωήχου καὶ ἡ κατὰ στίχους σύνταξις αὐτῆς ὡς ὑποτίθεται ὅτι ἐποιήθη τὸ πρῶτον, καὶ ὡς ἤδη ἀπό τινος ἐγένοντο ὑπὸ διαφόρων φιλολόγων ἐπὶ ἄλλων ᾀσμάτων δοκίμια τῆς καθ' ἡμᾶς ὑμνογραφίας, ἧς τὴν ἀρτίαν καὶ συνεχῆ στιχομετρικὴν διάρθρωσιν ὡς ἓν τῶν μελημάτων αὐτοῦ ἀναγράφει τὸ ἡμέτερον Σωματεῖον. Διὰ δὲ τοῦ Β′ νὰ ἐξευρεθῇ ἂν ὑπάρχῃ σχέσις μεταξὺ τοῦ ποιητικοῦ ρυθμοῦ τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ μελικοῦ ρυθμοῦ.

Προσκαλοῦνται δὲ οἱ ἁπανταχοῦ μουσικοδιδάσκαλοι, φιλόλογοι καὶ μουσικολόγοι ὅπως μετάσχωσι τῶν ρηθέντων Διαγωνισμάτων συμμορφούμενοι πρὸς τὰς κάτωθι διατάξεις:

1] Πᾶς ὁ δυνάμενος εἶναι δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμόν.

2] Οἱ διαγωνισθησόμενοι δι' ἑκάτερον τῶν διαγωνισμάτων ἰδίᾳ ἢ καὶ διὰ τὰ δύο συνάμα δέον νὰ πέμψωσι τὰ δοκίμια αὐτῶν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου μέχρι τῆς 15 νοεμβρίου 1902 καὶ ταύτης συμπεριλαμβανομένης. Οὐδεμία δὲ οὐδαμοῦ ὑπογραφὴ ἢ ἄλλη τις δήλωσις θὰ ὑποδεικνύῃ τίς ἐστιν ὁ διαγωνιζόμενος, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ χειρογράφου ἐν φακέλλῳ, καλῶς ἐσφραγισμένῳ, ἐγκλείει οὗτος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἔξωθεν δ' αὐτοῦ ρητόν τι καὶ τὸ αὐτὸ προσγράφει καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ χειρογράφου διὰ τὴν ταυτότητα.

3] Γέρας τῷ νικῶντι δι' ἑκάτερον τῶν διαγωνισμάτων ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου ἀνὰ 50 λίραι Ἀγγλίας.

4] Τὸ βραβευθησόμενον ἔργον εἶναι κτῆμα τοῦ Συλλόγου.

5] Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται εἰς τοὺς διαγωνιζομένους, ἀλλὰ κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συλλόγου.

6] Ἡ κρίσις ἀναγνωσθήσεται τῇ 4 δεκεμβρίου 1902 ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν διαγωνισμάτων ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τῶν κκ. Γ. Ι. Παπαδοπούλου προέδρου, Γ. Βιολάκη πρωτοψάλτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Εὐαγγέλου Ἀμαξοπούλου, Χρ Χατζηχρήστου, Χρ. Παπαϊωάννου, Νηλέως Καμαράδου καὶ Εὐστρατίου Παπαδοπούλου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 μαρτίου 1902.

ὁ Πρόεδρος — ὁ Γεν. Γραμματεὺς

† ὁ Ἀμασείας ΑΝΘΙΜΟΣ — **Γ. Ι. Παπαδόπουλος**

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25 902526 НБ ОНУ

1948

Г.Ш-726611